

до свого власного костюлу св. Яна, в Ярославі і положили в склепі киягії матері. Сей похорон відбувся 17-го лютого, 1655 р., себ то через рік і три тижні після смерті. „Але недовго (помічають біографи) покоїлась там Анна-Альоїза. Як за життя військова буря загнала її в далекий край і вона так довго мандрувала, так і після смерті не мала воїна справжнього покою: підчас бувших тоді нападів шведських, московських, татарських, венгерських і козацьких, воїна заходом отців „Соцієтатіс Іесу“ перенесена була з Ярослава до Кракова і положена в костюлі св. Матвія, чекаючи на урочистий перенос, як настане спокій, до своєї фундації, до Острогу”.

Сього останнього переїзду Анни-Альоїзи прийшлося ждати дуже довго, бо й сама її „фундація”, себ то Острожський колегіум, через сім політичних трівог, та нєряди в краї, ще з півсоті років після того лежав руїною. Тільки в першій четверті XVIII. ст., після того, як Польща, по силі Прутського договору 1712 року, знову запаїувала в правобережній Україні, був відбудований в Острозі єзуїтський колегіум і тільки тоді, власне в 1723 році, кістки Анни-Альоїзи і її мужа були перевезені Єзуїтами до Острога і поховані в колегіятському костелі. Над могилою Ходкевича був мармуровий барельєф; другий надгробник з чорного мармору визначав місце де були зложені тілїні останки Анни-Альоїзи.